

Ένας αφρικανός, που δεν είχε ξαναγράψει ποίημα, έφερε το παρακάτω σε διαγωνισμό. Το βρήκα και σου το δείχνω. Δεν είναι χαριτωμένο και έξυπνο; Μούγκου θα πει Θεός.

Πώς ο Μούγκου έπλασε τη γυναίκα

Στην αρχή του καιρού ο Μούγκου έπλασε τον κόσμο.

Αλλ' όταν ήθελε να πλάσει τη γυναίκα, είδε πως του είχαν σωθεί όλα τα υλικά του.

Τότε ο Μούγκου έπεσε σε συλλογή βαθειά και κάποια στιγμή ζώηρεψε και προχώρησε στο σχέδιο.

Πήρε τη λάμψη απ' το πολύτιμο πετράδι του Ρουένζορου, τη σκληράδα του διαμαντιού του

Σιν-γιάγκου, το μαλακό αίσθημα του λαιμού που καταπίνει.

Πήρε την περηφάνεια της λέαινας, τη δειλία της αντιλόπης, τη μανία του αετού της λίμνης.

Πήρε την στρογγυλότητα του φρούτου μάγκο, τον κυματισμό του φιδιού, το τρεμούλιασμα της χλόης.

Πήρε την ελαφρότητα του κρασιού σαμπούρου, το μαλακό άγγιγμα της βελούδινης φτέρης.

Πήρε την αστάθεια του ανέμου, τη ζέστη της φωτιάς, την ψύχρα του χιονιού του Κιλιμάντζαρο.

Πήρε το τερέτισμα του πουλιού κουάτσα, και τη βραδυνή φωνή του περιστεριού.

*Έβαλε όλα αυτά μαζί και γι' αυτό η γυναίκα είναι το πιο παράξενο και το πιο όμορφο πλάσμα που
έκαμε ο Μούγκου.*